

Danielin kirja - Neljäkymmentäneljä

Kadotettujen perustusten paljastaminen: William Millerin profeetalliset totuudet ja adventismin viimeiset päivät

Jeff Pippenger

2024-01-08

William Millerin perustavat totuudet peittyivät adventismin neljän sukupolven aikana. Näiden perustavien totuuksien ennalleenasettaminen esitetään hänen toisessa unessaan, ja Raamatussa sekä Profetian Hengessä se toistuvasti yksilöidään työksi, jonka Jumalan viimeisten päivien kansan tulee suorittaa. Millerin uni osoittaa, että kun likaharjaa kantava mies palauttaa jalokivet, ne loistavat kymmenen kertaa aurinkoa kirkkaammin.

Millerin viitekehys perustui siihen, että tunnistettiin kaksi autoioittavaa valtaa, pakanuus, jota seurasi paavillisuus, ja apostoli Paavalin todistus Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa antoi Millerille hänen viitekehyksensä ankkurin. Siinä Paavali osoittaa, että pakanallinen Rooma oli pidättänyt paaviuden nousemasta valtaan, kunnes pakanallinen Rooma poistettiin tieltä. Toisessa Tessalonikalaiskirjeessä Paavali antoi myös Future for America -järjestön viitekehykselle ankkurin, kun hän osoitti, että luvun ”synnin ihminen” esitettiin myös Danielin kirjan yhdestoista luvun jakeessa kolmekymmentäkuusi kuninkaana, joka korotti itsensä.

On olennaista nähdä, että tiedon lisääntyminen sekä ensimmäisen että kolmannen enkelin liikkeessä oli suoranaisesti yhteydessä Paavalin todistukseen toisen Tessalonikalaiskirjeen toisessa luvussa. Lopun aikana vuonna 1798 ja samoin vuonna 1989 Danielin kirja avattiin sineteistään, ja näin käynnistyi kolmivaiheinen koettelemusprosessi. Koettelemusprosessi tuottaa aina kaksi palvojen luokkaa siinä historiassa, jossa Danielin kirja avataan sineteistään. On olennaista nähdä Paavalin kirjoitukset yhteydessä tiedon lisääntymiseen lopun aikana, sillä juuri siinä luvussa Paavali varoittaa, että ne, jotka eivät ota vastaan ”rakkautta totuuteen”, saavat Jumalalta väkevän eksytyksen. Väkevä eksytys on se, mikä kohtaa Danielin kahdennessatoista luvussa jumalattomia, jotka hylkäävät tiedon lisääntymisen. Molemmissa historioissa väkevä eksytys viittaa kaikkein suorimmin adventismiin.

Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, jotka ovat saaneet suurta valoa: ”He eivät ole vaivattuja eivätkä hämmästyneitä moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.” Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. ”Minäkin valitsen heille harhakuvat ja annan heidän pelkonsa kohdata heidät; koska kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt.” ”Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen”, koska he ”eivät ottaneet vastaan rakkauden totuuteen, voidaksensa pelastua”, ”vaan mielistyivät vääryyteen”. Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ”Mikä voimakkaampi eksytys voi pettää mielen kuin se teeskentely, että rakennatte oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekonne, vaikka

todellisuudessa toteutatte monia asioita maailmallisen menettelytavan mukaan ja teette syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, lumoava eksytys, joka ottaa mielet valtaansa, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen henkenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita, rikastuneita eivätkä tarvitse mitään, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”

”Jumala ei ole muuttunut uskollisia palvelijoitaan kohtaan, jotka pitävät vaatteensa tahrattomina. Mutta monet huutavat: ’Rauha ja turvallisuus’, vaikka äkillinen perikato on tulossa heidän ylleen. Ellei tapahdu perusteellista parannusta, elleivät ihmiset nöyryytä sydäntään tunnustamalla syntinsä ja ota vastaan totuutta sellaisena kuin se on Jeesuksessa, he eivät koskaan pääse taivaaseen. Kun puhdistus tapahtuu meidän riveissämme, emme enää lepää huolettomina kerskaton olevamme rikkaita ja rikastuneita emmekä mitään tarvitsevia.

”Kuka voi totuudenmukaisesti sanoa: ’Meidän kultamme on tulossa koeteltua; meidän vaatteemme ovat maailman tahraamattomat’? Näin Opettajamme osoittavan niin sanotun vanhurskauden vaatteita. Riisuessaan ne pois Hän paljasti niiden alla olevan saastaisuuden. Sitten Hän sanoi minulle: ’Etkö näe, kuinka he ovat teennäisesti peittäneet saastaisuutensa ja luonteensa mädännäisyyden? ’Kuinka onkaan uskollisesta kaupungista tullut portto!’ Minun Isäni huone on tehty kauppahuoneeksi, paikaksi, josta jumalallinen läsnäolo ja kirkkaus ovat poistuneet! Tästä syystä on heikkoutta, ja voima puuttuu.” Testimonies, osa 8, 249, 250.

Adventismi oli ”uskollinen kaupunki”, kun se julisti keskiyön huudon vuonna 1844. Vuoteen 1863 mennessä se alkoi hylätä niitä ”perustuksia”, jotka oli laskettu William Millerin palvelutyön kautta. Kun he alkoivat panna syrjään perustavanlaatuiset totuudet peittäen ne siten väärennetyillä jalokivillä ja kolikoilla, he rakensivat uutta perustusta. Niitä, jotka aloittivat, toteuttivat ja yhä jatkavat tätä työtä, kuvataan Profetian Hengen kirjoituksissa sanoilla ”ne, joilla on ollut suuri valo”.

Se ”suuri valo”, joka heillä kerran oli, esitettiin Millerin unessa kirstussa olevina jalokivinä, jotka Miller asetti pöydälle huoneensa keskelle ja jotka loistivat kirkkaammin kuin ”aurinko”. Juuri siteeratussa kohdassa sisar White yksilöi ”ne, joilla on ollut suuri valo”, mutta jotka ”ovat valinneet omat tiensä”.

He valitsivat uuden tien vuonna 1863. Hän sanoo sen olevan ”kiehtova harhaluulo, joka valtaa mielet silloin, kun ihmiset, jotka kerran ovat tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen hengenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita ja kaikessa vaurastuneita eivätkä tarvitse mitään, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”

Hän osoittaa Laodikean tilan, jonka hän ja hänen aviomiehensä katsoivat alkaneen vuonna 1856. Heitä koeteltiin sitten seitsemän vuoden ajan, mutta he eivät läpäisseet koetusta vuonna 1863, ja he alkoivat pystyttää väärää perustusta, joka tuo mukanaan Paavalin varoitussanoman Thessalonikalaiskirjeissä mainitsemien väkävien eksytyksen. Paavalin varoitus Thessalonikalaiskirjeissä on ankkuri sekä adventismin alun että lopun liikkeelle, ja se on täydellisessä sopusoinnussa Millerin unen kanssa, joka käsittelee sekä adventismin alkua että loppua. Hänen unensa osoittaa, että kun alkuperäisten totuuden jalokivien ennalleenasettamisen työ

on saatettu päätökseen, nuo totuudet loistavat kymmenen kertaa kirkkaammin kuin silloin, kun ne ensi kerran loistivat Keskiyön huudossa adventismin alussa. Kuinka on mahdollista, että Millerin ymmärrys loistaa nyt kirkkaammin kuin silloin, kun hän ensi kerran tunnisti totuuden?

Habakukin toisen luvun kahdessa pyhässä kartassa esitetään useita totuuksia. Nämä totuudet esitettiin Millerin unessa jalokivinä, jotka viimeisinä päivinä, juuri ennen keskiyön huutoa, lopulta palautettaisiin. Ne väärennetyt jalokivet, jotka Millerin unessa kannetaan ulos ikkunasta, edustavat sekä niitä vääriä oppeja, jotka tuotiin adventismiin väärän perustuksen luomiseksi, että myös todellisen perustuksen kätkemiseksi; mutta ne edustavat myös niitä, jotka kieltäytyvät irrottautumasta niistä vääristä opeista, joista väärä perustus muodostuu. ”Jatkuva” oli ankkuri William Millerin totuuden rakenteessa, joka vahvisti alkuperäisen perustuksen, ja viimeisinä päivinä ”jatkuva” symboloi paitsi pakanuutta, kuten Miller oikein tunnisti, myös sitä kapinaa, joka synnytti väärän perustuksen.

Raamattu, Profetian Henki ja historia todistavat kaikki, että vuosien 1798–1844 tuomiotunnin huuto oli William Millerin löytämän ja esittämän sanoman julistus. Tämän vuoksi liikettä kutsutaan milleriläiseksi liikkeeksi. Johdonmukaisesti ajatellen tämän liikkeen hylkääminen merkitsee vuonna 1798 tuotetun valon hylkäämistä, jonka Daniel osoitti tiedon lisääntymiseksi.

Jesaja puhuu Efraimin juopoista ja samastaa nuo juopot pilkkaajiin miehiin, jotka hallitsevat Jerusalemin kansaa. Jesaja osoittaa, etteivät he ole juovuksissa kirjaimellisesta viinistä, vaan hengellisestä viinistä. Hengellinen viini Raamatussa on asiayhteydestä riippuen joko totta tai väärää oppia. Efraimin juopot ovat juopuneet väärästä opista, joka on Babylonin viiniä, kuten sitä edustavat Ilmestyskirjan seitsemännentoista luvun Tyyron portto sekä Belsassar hänen viimeisen juhlayönsä aikana.

Jesaja osoitti sen hengellisen juopumuksen vaikutukset, joka tulee Jerusalemin kansaa hallitsevien pilkkaajamiesten ylle.

Pysähtykää ja hämmästykää; huutakaa ja vaikeroikaa; he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he hoipertelevat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne syvän unen hengen ja sulkenut teidän silmänne; profeetat ja teidän hallitusmiehenne, näkijät, hän on peittänyt. Ja kaikki näky on tullut teille kuin sinetöidyn kirjan sanat, jonka ihmiset antavat lukutaitoiselle sanoen: Lue tämä, pyydän sinua; ja hän sanoo: En voi, sillä se on sinetöity. Ja kirja annetaan sille, joka ei osaa lukea, sanoen: Lue tämä, pyydän sinua; ja hän sanoo: En osaa lukea. Sentähden Herra sanoi: Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta on siirtänyt sydämensä kauas minusta, ja heidän minua kohtaan tuntemansa pelko on ihmiskäskyn mukaan opetettua, sen tähden, katso, minä teen vielä tälle kansalle ihmeellisen teon, ihmeellisen teon ja ihmeen; sillä heidän viisaittensa viisaus on katoava, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys on peittyvä. Voi niitä, jotka syvälle kätkevät aikeensa Herralta, joiden teot ovat pimeydessä ja jotka sanovat: Kuka meidät näkee? ja kuka meidät tuntee? Kuinka nurinkurista onkaan teidän kaiken ylösalaisin kääntämisenne! Onko savi pidettävä savenvalajan vertaisena? Sanooko teko tekijästään: Ei hän minua tehnyt? tai sanooko muodostettu muovaajastaan: Ei hän mitään ymmärtänyt? Jesaja 29:9–16.

Sis. White lainaa nämä jakeet ja lisää sitten:

”Jokainen sana tästä täyttyy. On niitä, jotka eivät nöyryytä sydäntään Jumalan edessä eivätkä tahdo vaeltaa oikeamielisesti. He kätkevät todelliset tarkoituksensa ja pysyvät yhteydessä langenneeseen enkeliin, joka rakastaa valhetta ja tekee valheen. Vihollinen panee henkensä niihin miehiin, joita hän voi käyttää pettämään niitä, jotka ovat osittain pimeydessä. Jotkut ovat täyttymässä vallitsevalla pimeydellä ja syrjäyttävät totuuden eksytyksellä. Profetian osoittama päivä on tullut. Jeesusta Kristusta ei ymmärretä. Jeesus Kristus on heille taru. Tässä maan historian vaiheessa monet toimivat kuin juopuneet miehet. ’Pysähtykää ja hämmästykää; huutakaa ja vaikeroikaa; he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he hoipertelevat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne syvän unen hengen ja sulkenut teidän silmänne. Profeetat ja teidän hallitsijanne, näkijät, hän on peittänyt.’ Hengellinen juopumus on monien yllä, niiden, jotka olettavat olevansa kansa, joka korotetaan. Heidän uskonnollinen uskonsa on juuri sellainen kuin tässä raamatunkohdassa esitetään. Sen vaikutuksen alaisina he eivät kykene kulkemaan suoraan. He tekevät polkunsä mutkaisiksi menettelyssään. Yksi toisensa jälkeen he hoippuvat sinne tänne. Herra katsoo heitä suurella säälin tunteella. Totuuden tietä he eivät ole tunteneet. He ovat taitavia juonittelijoita, ja ne, jotka olisivat voineet ja joiden olisi pitänyt auttaa selkeän hengellisen näkökyvyn vuoksi, ovat itse petettyjä ja ylläpitävät pahaa työtä.”

“Näiden viimeisten päivien kehityskulut saavuttavat pian määräytyneen muotonsa. Kun nämä spiritistiset petokset paljastuvat siksi, mitä ne todellisuudessa ovat — pahojen henkien salaiseksi toiminnaksi — ne, jotka ovat olleet osallisina niissä, tulevat olemaan kuin miehiä, jotka ovat menettäneet järkensä.

”Sentähden Herra sanoo: Koska tämä kansa lähestyy minua suullansa ja kunnioittaa minua huulillansa, mutta on siirtänyt sydämensä kauas minusta, ja heidän pelkonsa minua kohtaan on opittu ihmisten käskystä, niin katso, minä teen vielä tälle kansalle ihmeellisen teon, ihmeellisen teon ja ihmeen; sillä heidän viisaittensa viisaus on hukkuva, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys on katoava. Voi niitä, jotka syvälle kätkevät neuvonpitonsa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä, ja jotka sanovat: Kuka meidät näkee, ja kuka meidät tuntee? Totisesti, teidän asioidenne nurinkääntäminen on katsottava niin kuin savenvälajan saveksi; sanooko teos tekijästään: Ei hän minua tehnyt? tahi sanooko valmistettu valmistajastansa: Ei hänellä ollut ymmärrystä?”

Minulle on esitetty, että kokemuksessamme olemme kohdanneet ja kohtaamme juuri tällaisen asiantilan. Miehet, joilla on ollut suuri valo ja ihmeellisiä etuoikeuksia, ovat ottaneet vastaan sellaisten johtajien sanan, jotka pitivät itseään viisaina ja joita Herra on suuresti suosinut ja siunannut, mutta jotka ovat ottaneet itsensä pois Jumalan käsistä ja asettuneet vihollisen riveihin. Maailma on tulvittava täyteen uskottavan tuntuista harhaluuloja. Yksi inhimillinen mieli, hyväksyessään nämä harhaluulot, vaikuttaa toisiin inhimillisiin mieliin, jotka ovat kääntäneet Jumalan totuuden kallisarvoisen todistusaineiston valheeksi. Nämä miehet joutuvat langenneiden enkelien pettäminä eksytykseen, vaikka heidän olisi tullut seistä uskollisina vartijoina valvoen sieluja niin kuin niiden, joiden on tehtävä tili. He ovat laskeneet sodankäyntinsä aseet ja ottaneet vaarin villitsevistä hengistä. He tekevät tyhjäksi Jumalan

neuvon ja syrjäyttävät hänen varoituksensa ja nuhteensa ja ovat suorastaan Saatanan puolella, ottaen vaarin villitsevistä hengistä ja riivaajien opeista.

Hengellinen juopumus on nyt tullut niiden ihmisten osaksi, joiden ei pitäisi horjua niin kuin väkevästä juomasta juopuneet. Rikokset ja väärinkäytökset, petos, vilppi ja epäoikeudenmukainen menettely täyttävät maailman sen johtajan opetuksen mukaisesti, joka kapinoi taivaan esipihoissa.

”Historia tulee toistumaan. Voisin tämentää, mitä lähitulevaisuudessa on oleva, mutta aika ei ole vielä. Kuolleiden hahmot ilmestyvät Saatanan kavalan juonen kautta, ja monet liittyvät siihen, joka rakastaa valhetta ja tekee valheen. Varoitan kansaamme, että aivan keskuudessamme jotkut luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja, ja heidän kauttaan totuutta häväistään.” Battle Creek Letters, 123–125.

Kaikki profeetat, mukaan lukien Jesaja ja sisar White, osoittavat viimeiset päivät. Näinä päivinä adventismin johtajat ”ovat suorastaan Saatanan puolella, ottavat vaarin villitsevistä hengistä ja riivaajien opeista”. Sisar White esittää ennustuksen sanoessaan: ”Kun nämä spiritualistiset eksytykset paljastuvat siksi, mitä ne todellisuudessa ovat,—pahojen henkien salaisiksi vaikutuksiksi,—ne, jotka ovat toimineet niissä osallisina, tulevat olemaan kuin miehet, jotka ovat menettäneet järkensä.” Adventismin johto tulee olemaan kuin miehet, jotka ovat menettäneet järkensä, siinä viimeisten päivien historian vaiheessa, jolloin heidän juopumuksensa paljastuu ”pahojen henkien salaisiksi vaikutuksiksi”.

Viimeisinä päivinä Jerusalemin kansaa hallitsevien pilkkaajain miesten työn sinetti avataan. Tätä sinetin avaamista havainnollistettiin Millerin unessa, kun Miller rukoili ja sitten ovi avattiin. Se tapahtuu juuri ennen kuin hän sulki silmänsä hetkeksi, mikä osoittaa sadan neljänkymmenen tuhannen sinetöimisprosessin aivan viimeisen vaiheen. Oven avautuminen ilmaisee armotalouskauden vaihtumista, ja siinä kohdassa kolmannen enkelin laodikealainen liike siirtyy kolmannen enkelin filadelfialaiseen liikkeeseen.

Jesajan kohdassa esitetään yhteenveto Efraimin juoppojen pahasta työstä, niiden miesten, joiden ”olisi tullut seistä uskollisina vartijoina”. Yhteenveto ilmaistaan näin: ”Totisesti, teidän kaiken ylösalaisin kääntämisenne on pidettävä savenvalajan savena; sillä sanooko teko tekijästään: Hän ei ole minua tehnyt? tai sanooko muovattu siitä, joka sen muovasi: Hänellä ei ollut ymmärrystä?”

Millerin samastaminen, jonka mukaan ”jokapäiväinen” tarkoittaa joko pakanuuden uskontoa tai pakanallista Roomaa, on viime kädessä Saatanan symboli, sillä sekä Saatanan että pakanallinen Rooma esitetään lohikäärmeenä.

”Näin ollen, vaikka lohikäärme ensi sijassa edustaa Saatanaa, se on toissijaisessa merkityksessä pakanallisen Rooman vertauskuva.” The Great Controversy, 439.

Viitatessaan niihin miehiin, jotka hallitsevat Jerusalemiä viimeisinä päivinä, sisar White toteaa: ”Jotkut ovat alkamassa täyttyä vallitsevasta pimeydestä ja syrjäyttävät totuuden erehdyksen tieltä. Profetian osoittama päivä on tullut. Jeesusta Kristusta ei ymmärretä. Jeesus Kristus on heille taru.” Vuonna 1901 eräs adventismin johtaja Saksasta alkoi tuoda esiin luopioprotestantismin väärää

näkemyistä Danielin kirjan ”jokapäiväisestä”. Tuo näkemys samaistaa ”jokapäiväisen” Kristuksen työhön pyhäkössä tai johonkin tämän ajatuksen muunnelmaan. Sanon johonkin muunnelmaan, sillä tälle valheelle annettiin eri painotuksia vuoden 1901 jälkeen seuranneen historian kuluessa, mutta nuo väärät näkemykset ilmentävät aina johtopäätöstä, että ”jokapäiväinen” edustaa jonkinlaista Kristuksen työtä.

Oppi ”jokapäiväisestä”, jonka Miller tunnisti saatanalliseksi vertauskuvaksi, on viimeisten päivien adventismissä Kristuksen vertauskuva. Kun tämä näkemys esitettiin vuonna 1901, hyvin harvat hyväksyivät käsityksen, että ”jokapäiväinen” oli Kristuksen vertauskuva eikä Saatanan vertauskuva; mutta 1930-luvulle tultaessa opin ”jokapäiväisestä” jalokivi, jonka Miller oli kaivanut esiin 2. Tessalonikalaiskirjeen toisesta luvusta löytyneestä totuuden suonesta, oli hylätty, niin kuin 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” oli hylätty vuonna 1863. Jossakin vuosien 1863 ja 1930-luvun välisen historian aikana adventismi oli vaihtanut johtajaa sitä itse tunnistamatta.

”Veljet, minä näen teidän vaaranne, ja jälleen minä kysyn: te, jotka erehdytte, ettekö tee mitään pyrkimystä oikaistaksenne vääryyden? Sielut saattavat hoiperrella eteenpäin, vaeltaen pimeydessä, koska te ette ole tehneet polkujanne suoriksi jaloillenne. Jos olette luottamustehtävissä, vetoan teihin sitäkin hartaammin oman sielunne tähden ja niiden tähden, jotka katsovat teihin oppinaan: tehkää parannus Jumalan edessä jokaisesta tehdystä erehdyksestä ja tunnustakaa virheenne.

”Jos hellitte sydämen itsepäisyyttä ettekä ylpeyden ja omavanhurskauden tähden tunnusta vikojanne, jätte alttiiksi Saatanan kiusauksille. Jos ette silloin, kun Herra paljastaa erehdyksenne, tee parannusta tai tunnustusta, hänen kaitselmuksensa johdattaa teidät yhä uudelleen saman maan kautta. Teidät jätetään tekemään samankaltaisia virheitä, teiltä puuttuu edelleen viisautta, ja te kutsutte syntiä vanhurskaudeksi ja vanhurskautta synniksi. Niiden petosten paljous, jotka tulevat vallitsemaan näinä viimeisinä päivinä, saartaa teidät, ja te vaihdatte johtajaa ettekä tiedä niin tehneenne.” Review and Herald, 16. joulukuuta 1890.

Jerusalem kansaa hallitsevat pilkkaajat, jotka ovat ”luottamusasemissa olevia miehiä”, ”sanovat synnin vanhurskaudeksi ja vanhurskauden synniksi”, ja ”Totisesti, teidän nurinkääntämisenne on oleva kuin savi savenvalajan kädessä; sanooko teko tekijästään: Ei hän minua tehnyt? tahi sanooko valmistettu valmistajastaan: Ei hän mitään ymmärrä?” Adventismin neljän sukupolven halki edenneessä asteittaisessa kapinassa ne, jotka ovat luottamusasemissa, vaihtavat johtajaa eivätkä tiedä sitä. He eivät tiedä sitä, sillä he ovat asteittain ja johdonmukaisesti hylänneet todistusaineiston erehdyksistään. Tuossa asteittaisessa kapinassa ”heidän viisastensa viisaus katoaa, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys peittyy”.

He kääntävät kaiken ylösalaisin ja kutsuvat syntiä vanhurskaudeksi ja vanhurskautta synniksi. Tämän kapinan vertauskuvana on oppi ”jokapäiväisestä”, joka Millerille oli saatanallinen vertauskuva ja jonka adventismi nykyään tunnistaa Kristuksen vertauskuvaksi. Se, mikä kerran oli ankkuri, joka vahvisti William Millerin profeetallisten sovellutusten viitekehyksen, on nyt tullut niiden pilkkaajain juopumuksen vertauskuvaksi, jotka hallitsevat Jerusalem kansaa. Danielin kirjassa ”jokapäiväiseen” liittyvä symboliikka loisti kirkkaana kuin aurinko, kun se tunnistettiin

Millerin arkussa adventismin alussa, mutta viimeisinä päivinä tuo totuus loistaa kymmenen kertaa kirkkaammin, sillä luku kymmenen on koetuksen vertauskuva, ja muinaiselle Israelille kymmenes koetus oli viimeinen koetus.

Nykyaikaiset fariseukset ovat ”liittäneet” ”Kristuksen teot” ”saatanallisten voimien” vaikutukseksi tunnistaen pakanuuden ”Jumalan pyhäksi voimaksi”.

"Fariseukset tekivät syntiä Pyhää Henkeä vastaan. Heidän puhelahjaansa käytettiin maailman Lunastajan herjaamiseen, ja muistiin merkitsevä enkeli kirjoitti heidän sanansa taivaan kirjoihin. He lukivat Kristuksen teoissa ilmenneen Jumalan pyhän voiman saatanallisten voimien ansioksi. He eivät voineet kiertää Hänen ihmeellisiä tekojaan eivätkä selittää niitä luonnollisista syistä johtuviksi, joten he sanoivat: 'Ne ovat paholaisen tekoja.' Epäuskossaan he puhuivat Jumalan Pojasta pelkkänä ihmisenä. Ne parantamisteot, jotka tehtiin heidän silmiensä edessä, teot, joita kukaan ihminen ei ollut tehnyt eikä voinut tehdä, olivat Jumalan voiman ilmentymä, mutta he syyttivät Kristusta siitä, että Hän oli liitossa helvetin kanssa. Itsepäisinä, synkkinä, rautasydämisinä he päättivät sulkea silmänsä kaikelta todistukselta, ja näin he tekivät synnin, jota ei anneta anteeksi." Manuscript Releases, volume 4, 360.

Jatkamme seuraavassa artikkelissa tarkasteluamme tiedon lisääntymisestä, joka avattiin ensimmäisen enkelin liikkeessä.